

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Tatlo

Pagbubukas ng Propesiya: Pag-unawa sa Tatluhang Paglalapat ng mga Propetikong Balangkas

Jeff Pippenger
2024-02-29

Pinag-aaralan natin ang tatluhang paglalapat ng propesiya. Ginagawa natin ito upang matukoy na, nang inalis ng Panginoon ang selyo sa huling anim na talata ng Daniel labing-isa, kasabay ng pagbagsak ng Unyong Sobyet sa “panahon ng wakas” noong 1989, nagbunga ito ng isang “pagdami ng kaalaman” upang subukin ang salinlahing iyon ng bayan ng Diyos.

At sinabi niya, Humayo ka, Daniel: sapagkat ang mga salita ay nakapinid at tinatakan hanggang sa panahon ng kawakasan. Marami ang dadalisayin, paputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at walang sinuman sa mga masasama ang makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa. Daniel 12:9, 10.

Tuwing ang isang katotohanan ay inaalisan ng selyo ng Leon ng lipi ni Juda, kumikilos si Satanas upang salungatin ang mensahe. Ang pagtutol na iniharap laban sa mga katotohanang inihayag sa mga huling talata ng Daniel labing-isa ay nag-udyok sa isang higit na malalim na pag-aaral ng mga katotohanang kaugnay ng mga talatang iyon, upang, sa pamamagitan ng isang pinabanal na pagtatanggol laban sa mga kamaliang ipinanukalang pahinain ang mga inihayag na katotohanan, ang mga kamaliang iyon ay hindi mananatili. Isa sa mga prinsipyong inilantad sa gitna ng pagtalakayang iyon ay ang tatluhang aplikasyon ng propesiya. Una itong nakilala kaugnay ng pangangailangang maging wasto hinggil sa kung ano ang kinakatawan ng "the daily" sa aklat ni Daniel (paganismo), at ang wastong kasaysayang nauugnay sa "pag-aalis sa the daily" (508 AD).

Ang pagkilala sa tatlong mapangwasak na kapangyarihan bilang balangkas ng propesiya ay kahalintulad ng balangkas ng propesiya ng mga Millerita, na binubuo ng unang dalawang mapangwasak na kapangyarihan; at ang pagtukoy ng mga Millerita sa “the daily” bilang paganismo ay nagbigay ng kasaysayang kaayon sa huling anim na talata ng Daniel 11, ayon sa sinabi ni Sister White na dapat. Kaya, ang pagtutol laban sa kaalamang naalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1989 ay nagbunga ng higit na liwanag, sapagkat nadagdagan ang kaalaman; at tinukoy din nito ang mga tiyak na alituntunin para sa kilusan ng ikatlong anghel, na kahalintulad ng pag-unlad ng ilang mga alituntuning propetiko na tinipon at ginamit sa kilusan ng unang anghel na pinangunahan ni William Miller.

Naisaalang-alang na natin ang tatluhang aplikasyon ng tatlong Roma, ng tatlong pagbagsak ng Babilonia, at ng tatlong Elias, at ngayo’y tinatalakay natin ang tatlong mensahero na naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan. Natukoy natin ang isang malapit na paglalapat at paralelismo sa pagitan ng tatlong Roma at ng tatlong pagbagsak ng Babilonia, at gayundin ang malapit na paralelismo sa tatlong Elias at sa tatlong mensaherong naghahanda ng daan. Sa mga huling araw, sina William Miller at Future for America ay kapwa kumakatawan sa ikatlong Elias at sa ikatlong

mensaherong naghahanda ng daan. Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito, at ang kilusan ng unang anghel ay kahalintulad ng kilusan ng ikatlong anghel.

Ibinigay ng Diyos sa mga mensahe ng Apocalipsis 14 ang kanilang lugar sa pagkakasunod-sunod ng propesiya, at ang kanilang gawain ay hindi titigil hanggang sa pagtatapos ng kasaysayan ng daigdig na ito. Ang mga mensahe ng unang at ikalawang anghel ay nananatiling katotohanan para sa panahong ito, at dapat tumakbo nang kahanay sa sumusunod na ito. Ipinahahayag ng ikatlong anghel ang kaniyang babala nang may malakas na tinig. “Pagkatapos ng mga bagay na ito,” wika ni Juan, “nakakita ako ng isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan, at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian.” Sa pagliwanag na ito, ang liwanag ng lahat ng tatlong mensahe ay pinagsama-sama. Ang Mga Materyales ng 1888, 803, 804.

Ang kilusan ng unang at ikalawang mga anghel ay pinamunuan ni William Miller. Kinikilala ni Kapatid na White si Miller bilang 'hinirang na sugo'.

Nililigalig ni William Miller ang kaharian ni Satanas, at ang dakilang kaaway ay nagsikap, hindi lamang upang hadlangan ang bisa ng pabalita, kundi upang puksain ang mismong mensahero. Espiritu ng Propesiya, tomo 4, 219.

Itinukoy rin niya na si Miller ay kinatawan, sa tipolohiya, kapwa nina Elias at Juan Bautista.

Libu-libo ang inakay upang yakapin ang katotohanang ipinangaral ni William Miller, at may mga lingkod ng Diyos na itinindig sa espiritu at kapangyarihan ni Elias upang ipahayag ang mensahe. Gaya ni Juan, ang tagapagpauna ni Jesus, ang mga nangaral ng taimtim na mensaheng ito ay naramdaman nilang napilitang ilagay ang palakol sa ugat ng punongkahoy at tawagin ang mga tao na mamunga ng mga bungang karapat-dapat sa pagsisisi. Early Writings, 233.

Si Juan Bautista, na, ayon kay Jesus, ay ang ikalawang Elias, ay siya rin ang unang sugo na maghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan. Kaya't maliwanag na ang kilusan ng ikatlong anghel ay magkakaroon ng isang “hinirang na sugo.” Ang sugong iyon ay tinipikal nina Elias, Juan Bautista, at William Miller. Kasama si Miller, ang dalawang hinirang na sugo ay kumakatawan sa pasimula at sa wakas ng kilusan ng tatlong anghel ng Apocalipsis labing-apat, at sa gayon, magkakasama nilang kinakatawan kapwa ang ikatlong Elias at ang ikatlong sugo na maghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan.

Ang pagtanggì sa mensahe ng alinman sa hinirang na mensahero sa pasimula o sa wakas ay kamatayan, at ang mensahe ng Future for America ay nakasalig sa propetikong paglalapat ng “line upon line,” na siyang metodolohiya ng huling ulan. Sa pamamagitan ng paglalapat ng “line upon line” ay napagtitibay na ang kilusang Millerita ay naging tipo ng kilusan ng Future for America. Isang palatandaan sa kasaysayan ng mga Millerita si William Miller, ang “hinirang na mensahero.” Ang pagtanggì sa palatandaang iyon ay pagtanggì sa mensahe; kaya't sa pasimula at sa wakas ng Adventismo ay napagtitibay na ang pagtanggì sa mensahero ay gayundin ay pagtanggì sa mensahe, sapagkat ang mensahe ay kumikilala sa isang hinirang na mensahero. Kaya, ang pagtanggì sa

mensahe ay pagtanggap sa mensahero, at gayundin ang kabaligtaran. Kung walang mananayaw, walang sayaw.

Ipinabalik sa akin ang pagtingin sa pagpapahayag ng unang pagparito ni Cristo. Si Juan ay sinugo sa espiritu at kapangyarihan ni Elias upang ihanda ang daan para kay Jesus. Yaong mga tumanggi sa patotoo ni Juan ay hindi nakinabang sa mga turo ni Jesus. Ang kanilang pagsalungat sa mensaheng nagpauna sa Kaniyang pagdating ay naglagay sa kanila sa kalagayang hindi nila madaling matanggap ang pinakamalakas na katunayan na Siya ang Mesiyas. Pinangunahan ni Satanas ang mga tumanggi sa mensahe ni Juan na magpatuloy pa, hanggang sa tanggihan at ipako sa krus si Cristo. Sa paggawa nito, inilagay nila ang kanilang mga sarili sa kalagayang hindi nila matatanggap ang pagpapala sa araw ng Pentecostes, na sana'y nagturo sa kanila ng daan patungo sa makalangit na santuwaryo. Ipinakita ng pagkapunit ng tabing ng templo na ang mga hain at mga ordinansa ng mga Judio ay hindi na tatanggapin. Naialay na at tinanggap na ang Dakilang Hain, at ang Espiritu Santo na bumaba sa araw ng Pentecostes ay inakay ang mga isipan ng mga alagad mula sa makalupang santuwaryo tungo sa makalangit, kung saan si Jesus ay pumasok sa pamamagitan ng Kaniyang sariling dugo, upang ibuhos sa Kaniyang mga alagad ang mga kapakinabangan ng Kaniyang pagbabayad-sala. Ngunit ang mga Judio ay naiwan sa lubos na kadiliman. Nawala sa kanila ang lahat ng liwanag na sana'y kanilang tinaglay tungkol sa panukala ng kaligtasan, at patuloy pa rin silang nagtiwala sa kanilang walang-kabuluhang mga hain at mga handog. Pumalit na ang makalangit na santuwaryo sa makalupang, ngunit wala silang kaalaman sa pagbabagong iyon. Kaya't hindi nila natamo ang mga kapakinabangan ng pamamagitan ni Cristo sa banal na dako.

Marami ang tumitingin nang may hilakbot sa naging landas ng mga Hudyo sa pagtanggap at pagpako kay Cristo; at habang binabasa nila ang kasaysayan ng Kaniyang kahiya-hiyang paglapastangan, inaakala nilang iniibig nila Siya, at na hindi sana nila Siya ikinaila gaya ni Pedro, ni ipinako Siya sa krus gaya ng ginawa ng mga Hudyo. Ngunit ang Diyos na bumabasa sa mga puso ng lahat ay isinailalim sa pagsubok ang pag-ibig para kay Jesus na kanilang inaangking nadarama. Ang buong langit ay nagmasid nang may sukdulang masidhing interes sa pagtanggap sa unang mensahe ng anghel. Subalit marami na nag-angking umiibig kay Jesus, at nagluha habang binabasa ang salaysay ng krus, ay kinutya ang mabuting balita ng Kaniyang pagparito. Sa halip na tanggapin ang mensahe nang may kagalakan, ipinahayag nila na iyon ay isang pagkakalinlang. Kinapootan nila ang mga umiibig sa Kaniyang pagpapakita at itiniwalag sila mula sa mga iglesia. Ang mga tumanggi sa unang mensahe ay hindi napakinabangan ng ikalawa; ni hindi rin sila napakinabangan ng sigaw sa hatinggabi, na dapat sanang naghanda sa kanila upang makapasok, kalakip ni Jesus sa pamamagitan ng pananampalataya, sa Kabanal-banalang Dako ng makalangit na santuwaryo. At sa pagtanggap sa dalawang naunang mensahe, lubhang nadiliman ang kanilang unawa anupa't wala silang nakikitang liwanag sa mensahe ng ikatlong anghel, na nagtuturo ng daan patungo sa Kabanal-banalang Dako. Nakita ko na kung paanong ipinako ng mga Hudyo si Jesus, gayon din ipinako sa krus ng mga iglesiang sa pangalan lamang ang mga mensaheng ito, at kaya wala silang kaalaman sa daan patungo sa Kabanal-banalang Dako, at hindi nila mapapakinabangan ang pamamagitan ni Jesus doon. Gaya ng mga Hudyo na nag-aalay ng kanilang mga walang-kabuluhang handog,

inihahandog nila ang kanilang mga walang-kabuluhang panalangin sa dakong iniwan na ni Jesus; at si Satanas, na nalulugod sa pandarayang ito, ay nagpapakunwaring relihiyoso at inaakay ang mga isip ng mga nag-aangking Kristiyano patungo sa kaniyang sarili, na kumikilos sa pamamagitan ng kaniyang kapangyarihan, ng kaniyang mga tanda at mga kababalaghang sinungaling, upang itali sila sa kaniyang silo. *Early Writings*, 259-261.

Yaong “tumanggi sa patotoo ni Juan ay hindi nakinabang sa mga aral ni Jesus,” at yaong “tumanggi sa unang mensahe ay hindi maaaring makinabang sa ikalawa; ni hindi rin sila nakinabang sa sigaw sa hatinggabi.” Ang ministeryo ni Juan ay nauna sa bautismo ni Cristo, na pagkaraan nang di naglaon ay nilinis ang templo sa pasimula ng Kanyang ministeryo. Ang ministeryo ni Miller ay naghanda ng daan para kay Cristo upang dalisayin ang mga anak ni Levi nang Siya ay biglang dumating noong Oktubre 22, 1844. Sa alinman sa dalawang saksi na iyon, ang pagtanggig sa sugo na naghahanda ng daan ay katumbas ng kamatayan.

Ang paglilinis at pagpapadalisay na isinakatuparan ni Cristo sa Kaniyang gawain bilang Sugo ng Tipan ay may layuning magbangon ng isang bayan upang ganapin ang gawaing pagdadala ng mensahe ng kaligtasan sa sanlibutan. Ang gawaing ito ay naisasakatuparan nang pauna, bago ang panahong kumakatawan sa pagsisimula ng pagpapatupad ng kahatulan. Ang pagkawasak ng Jerusalem sa kasaysayan ng mga alagad ay kumakatawan sa pagpapatupad ng kahatulan, at ang Adventismo ay tumalikod mula sa kanilang pananagutan na ganapin ang gawaing iyon; gayunman, sinikap ng Panginoon na tipunin sila. Pinatnubayan Niya ang Kaniyang bayan na ilathala ang talangguhit noong 1850 bilang paglalarawang grapiko ng mensaheng maaari sanang naidala nila sa sanlibutan.

Hindi kalooban ng Diyos na magpagala-gala ang Israel sa ilang sa loob ng apatnapung taon; ninasa Niyang akayin sila nang tuwiran patungo sa lupain ng Canaan at itatag sila roon bilang isang banal at maligayang bayan. Ngunit, “hindi sila nakapasok dahil sa kawalan ng pananampalataya.” Hebrews 3:19. Dahil sa kanilang pagtalikod at apostasiya, nangamatay sila sa ilang, at iba ang ibinangon upang pumasok sa Lupang Pangako. Gayundin naman, hindi kalooban ng Diyos na ang pagparito ni Cristo ay maantala nang ganito katagal at ang Kanyang bayan ay manatili nang napakaraming taon sa mundong ito ng kasalanan at dalamhati. Ngunit ang kawalan ng pananampalataya ang humiwalay sa kanila sa Diyos. Yamang tumanggi silang gawin ang gawaing itinakda Niya sa kanila, may iba ang ibinangon upang ipahayag ang mensahe. Sa kahabagan Niya sa sanlibutan, binabalam ni Jesus ang Kanyang pagparito, upang ang mga makasalanan ay magkaroon ng pagkakataong marinig ang babala at masumpungan sa Kanya ang kanlungan bago ibuhos ang poot ng Diyos. *The Great Controversy*, 458.

Kung pinanghawakan lamang nang mahigpit ng Adventismo ang kanilang pananampalataya, "natapos na sana ang kanilang gawain."

Kung ang mga Adventista, matapos ang Dakilang Pagkakadismaya noong 1844, ay nanghawak nang matatag sa kanilang pananampalataya at nagpatuloy na magkakaisa sa nagbubukas na pamamatnubay ng Diyos, tinatanggap ang mensahe ng ikatlong anghel at sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu ay ipinahahayag ito sa sanlibutan, nakita sana nila ang pagliligtas ng Diyos, ang Panginoon ay kumilos sana nang makapangyarihan sa pamamagitan ng kanilang mga

pagsisikap, ang gawain ay natapos na sana, at si Cristo ay dumating na sana noon pa upang tanggapin ang Kanyang bayan sa kanilang gantimpala. Ngunit sa panahon ng pagdududa at kawalang-katiyakan na sumunod sa pagkacadismaya, marami sa mga mananampalataya sa pagdating ay tinalikuran ang kanilang pananampalataya. . . . Kaya napigil ang gawain, at ang sanlibutan ay naiwan sa kadiliman. Kung ang buong katawan ng mga Adventista ay nagkaisa sa mga utos ng Diyos at sa pananampalataya ni Jesus, lubhang naiiba sana ang ating kasaysayan!" Evangelism, 695.

Noong tagsibol ng 1844, dinalisay ng Sugo ng Tipan ang kilusan ng mga Millerita, at pagkatapos, noong taglagas, dinala niya ang mensahe ng ikatlong anghel. Si Miller, ang kaniyang mensahe, at ang kilusang kaniyang kinatawan, ay naging katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga. Sa camp meeting sa Exeter, NH, dumating ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi at sa loob ng dalawang maikling buwan ay napatunayan kung alin sa mga dalaga ang may langis. Nahayag ang dalawang uri, at dumating ang ikatlong anghel na may mensahe sa kaniyang kamay na dapat kainin, ngunit ang mga matalinong dalaga ay "isinuko ang kanilang pananampalataya" sa "panahon ng pagdududa at kawalang-katiyakan."

Ang "panahon ng pagdududa at kawalang-katiyakan" ay inilarawan ng karanasan ng mga alagad sa panahon ng Kanyang kamatayan, ngunit sa ikatlong araw ay sinimulan Niyang ipaliwanag sa Kanyang mga alagad ang mensahe ng Kanyang pagkabuhay na mag-uli, at hindi nila "isinuko ang kanilang pananampalataya." Ang panahon ng pagdududa at kawalang-katiyakan para sa mga matatalinong dalaga ng kilusan ng unang at ikalawang mensahe ng mga anghel ay nagpatuloy nang humigit-kumulang tatlong taon, at sa panahong iyon ipinahayag ng Panginoon kay Sister White na iniuunat Niya ang Kanyang kamay upang muling tipunin ang nalabi ng Kanyang bayan. Pinangunahan Niya ang Kanyang bayan upang pasimulan ang kanilang gawaing paglilimbag at upang ilathala ang ikalawang talahanayan ni Habakkuk, ngunit "marami sa mga mananampalataya ng Advent ang isinuko ang kanilang pananampalataya. . . . Kaya nahadlangan ang gawain, at ang sanlibutan ay naiwan sa kadiliman."

Noong 1849, si William Miller, ang hinirang na sugo ng mensahe ng unang at ikalawang anghel, ay inihimlay na sa kapahingahan. Kung ang mga matatalinong dalaga noong Oktubre 22, 1844 ay "mahigpit na pinanghawakan ang kanilang pananampalataya at nagpatuloy nang nagkakaisa sa nalalantad na probidensiya ng Diyos," ang Panginoon sana ay nagbangon ng isa pang sugo sa diwa at kapangyarihan ni Elias. Sa halip, "ang pagparito ni Cristo" ay "naantala at ang Kaniyang bayan" "sa gayunding paraan" tulad ng sinaunang Israel ay "mananatili" "ng maraming taon sa sanlibutang ito ng kasalanan at dalamhati."

Isang daan at dalawampu't anim na taon pagkaraan ng rebelyon noong 1863, ibinangon ng Panginoon ang hinirang na sugo ng Ikatlong Anghel. Ang kaniyang gawain ay hindi lamang ihanda ang daan upang ang Sugo ng Tipan ay biglang dumating sa Kaniyang templo at pumasok sa isang ugnayang tipan kasama ang isandaang apatnapu't apat na libo, sa mga pangwakas na tagpo ng Paghuhukom na Pagsisiyasat, kundi pati ipahayag ang isang mensaheng humahamon sa tatluhang pagkakaisa nina Ahab, Jezebel, at ng kaniyang mga propeta, sa panahon ng Pagpapatupad ng Hatol, na magsisimula sa nalalapit na Batas sa Linggo.

Ang ikatlong sugong naghahanda ng daan ay kumakatawan sa isang gawain, isang mensahe, isang sugo, at isang kilusan sa mga pangwakas na tagpo ng Paghuhukom na Pagsisiyasat. Ang ikatlong Elias ay kumakatawan sa isang gawain, isang mensahe, isang sugo, at isang kilusan sa mga pangwakas na tagpo ng Ehekutibong Paghuhukom. Ang mensahe ng sugong naghahanda ng daan, at ang mensahe ni Elias, ay ang mensahe ng ikatlo sa tatlong “Aba” ng Apocalipsis, mga kabanata walo hanggang labing-isa.

Sa kasaysayang kinakatawan ng sugo na naghahanda ng daan, ang mensahe ng ikatlong Woe ay kumakatawan sa Trumpeta na tumatawag sa Adventismong Laodiceano na “bumili sa akin ng ginto na subok sa apoy, upang ikaw ay yumaman; at puting kasuotan, upang ikaw ay madamitan, at upang ang kahihyan ng iyong kahubaran ay huwag mahayag; at pahiran mo ang iyong mga mata ng pamahid sa mata, upang ikaw ay makakita.” Ito ang mensahe ng pag-ibig ng Diyos na nagpapakita sa bayan ng Diyos ng kanilang mga pagsalansang, sapagkat “ang sinumang” iniibig Niya, ay Kaniyang “sinasaway at pinarurusahan.” Ito ang mensahe ng katuwiran ni Cristo na tumatawag sa mga tao na tanggapin ang Kaniyang karakter, na nahahayag sa kapanahunan kung kailan ang Sugo ng Tipan ay isinasakatuparan ang gawaing paglilinis sa templo ng kaluluwa, at kaya’t tinatawag Niya ang mga iniibig Niya na ipamalas ang Kaniyang karakter at “magpakasigasig nga, at magsisi,” sapagkat Siya ay “nasa” “pinto” ng dispensasyon, na kumakatawan sa pagsasara ng probasyon, kung saan Kaniyang “isusuka” ang Adventismong Laodiceano “mula sa” Kaniyang “bibig.” Ang “pintong” iyon ng dispensasyon ang pintong Kaniyang “binubuksan, at walang taong makasasara; at isinasara Niya, at walang taong makapagbubukas.”

May wari’y isang pagsasalungat na nalulutas sa pamamagitan ng paglalapat ng “line upon Line,” ngunit maaaring hindi man lamang mapansin ng marami ang gayong wari’y pagsasalungat. Kapag nalutas, nagdaragdag ito ng linaw sa paglilipat mula sa Paghuhukom na Pagsisiyasat tungo sa Paghuhukom na Pagpapatupad, na nagaganap sa nalalapit na batas ng Linggo. Nalulutas ito sa pagtanggap na ang Pentekostes ay isang tipo ng nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos. Upang ganap nating tapusin ang ating pagsasaalang-alang sa ikatlong mensahero na naghahanda ng daan bilang isang sagisag sa Paghuhukom na Pagsisiyasat, sa pagtatambis sa ikatlong Elias na isang sagisag naman ng Paghuhukom na Pagpapatupad, tatalakayin natin ang wari’y pagsasalungat na ito.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay paliliwanagin ang buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Isang gawaing may pandaigdigang saklaw at di-karaniwang kapangyarihan ang hinulaang magaganap dito. Ang kilusang Adbentista noong 1840–44 ay isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos; naipaabot ang mensahe ng unang anghel sa bawat istasyong misyonero sa buong daigdig, at sa ilang bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang siglang panrelihiyon na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ika-labing-anim na siglo; ngunit ang mga ito ay hihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel.

Ang gawaing ito ay magiging katulad ng sa Araw ng Pentecostes. Kung paanong ibinigay ang 'maagang ulan,' sa pagbuhos ng Espiritu Santo sa pasimula ng ebanghelyo, upang pasibulin ang mahalagang binhi, gayon din ibibigay ang 'huling ulan' sa kaniyang wakas upang pahinugin ang ani. "Kung magkagayo'y makikilala natin, kung magpatuloy tayong magsikap na makilala ang Panginoon; ang Kaniyang paglabas ay nakahanda gaya ng umaga; at Siya'y paririto sa atin na gaya ng ulan, na gaya ng huling ulan at ng maagang ulan sa lupa." Oseas 6:3. "Kaya't magsaya kayo, mga anak ng Sion, at magalak sa Panginoon ninyong Diyos; sapagkat ibinigay Niya sa inyo ang maagang ulan sa kaukulang sukat, at pauulanan Niya kayo ng ulan, ang maagang ulan at ang huling ulan." Joel 2:23. "Sa mga huling araw, sabi ng Diyos, ibubuhos Ko ang Aking Espiritu sa lahat ng laman." "At mangyayari na ang sinumang tumawag sa pangalan ng Panginoon ay maliligtas." Gawa 2:17, 21.

Ang dakilang gawain ng ebanghelyo ay hindi magtatapos na may mas kaunting kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos kaysa sa ipinamalas sa pagbubukas nito. Ang mga propesiyang natupad sa pagbubuhos ng unang ulan sa pagbubukas ng ebanghelyo ay muling matutupad sa huling ulan sa pagtatapos nito. Narito ang "mga panahon ng pagpapanariwa" na inaasahan ng apostol na si Pedro nang kaniyang sinabi: "Magsisi nga kayo at magbalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan, kapag dumating ang mga panahon ng pagpapanariwa mula sa harapan ng Panginoon; at ipapadala Niya si Jesus." Gawa 3:19, 20. Ang Dakilang Tunggalian, 611.